

Sygnatura akt VI Ka 407/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **23 czerwca 2017 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek

Sędziowie SSO Marcin Schoenborn

SSO Grzegorz Kiepura (spr.)

Protokolant Aleksandra Studniarz

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2017 r.

przy udziale Dariusza Kowalczyka

Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

sprawy **1. B. S. ur. (...) w Z.,**

syna H. i S.

oskarżonego z art. 282 kk, art. 158§1 kk i art. 191§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk, art. 245 kk w zw. z art. 12 kk, art. 245 kk, art. 244 kk

2. R. N. (1) ur. (...) w Ż.,

syna A. i I.

oskarżonego z art. 282 kk, art. 158§1 kk i art. 191§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64§2 kk, art. 245 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64§2 kk, art. 245 kk w zw. z art. 64§2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i oskarżonego R. N. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 10 stycznia 2017 r. sygnatura akt VII K 595/16

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- przyjmuje, iż czynu przypisanego w punkcie 1 oskarżony B. S. dopuścił się w okresie od 22.01.2016 r. do daty bliżej nieustalonej, nie później niż do 5.02.2016 r.,

- przyjmuje, iż czynu przypisanego w punkcie 5 oskarżony R. N. (1) dopuścił się w okresie od 22.01.2016 r. do 5.02.2016 r.,

- obniża wymierzoną oskarżonemu B. S. w punkcie 2 karę pozbawienia wolności do 10 (dziesięciu) miesięcy,

- obniża wymierzoną oskarżonemu R. N. (1) w punkcie 6 karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy,

- uchyla rozstrzygnięcia z punktów 4 i 7,

- na mocy art. 91 § 2 kk łączy wymierzone oskarżonemu B. S. kary pozbawienia wolności w punktach 1, 2 oraz 3 i orzeka wobec niego karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- na mocy art. 91 § 2 kk łączy wymierzone oskarżonemu R. N. (1) kary pozbawienia wolności w punktach 5 oraz 6 i orzeka wobec niego karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

- uchyla rozstrzygnięcie z punktu 9 i na mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu B. S. na poczet kary łącznej orzeczonej powyżej okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 18.03.2016 r. godz. 12:30 do dnia 23.06.2017 r.;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. N. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego R. N. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

1.sygn. akt VI Ka 407/17

UZASADNIENIE

w części dotyczącej oskarżonego R. N. (1)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 10.01.2017r. R. N. (1) został uznany za winnego tego, że:

1) w okresie od 22.01.2016 do 21.02.2016r. w Z., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie 850 zł, działając wspólnie i w porozumieniu z B. S., używając przemocy, co najmniej dwukrotnie dokonał pobicia J. N. (1) poprzez zadawanie uderzeń pięścią po głowie i po całym ciele oraz duszenia, czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk oraz stosując wobec pokrzywdzonego groźbę zamachu na zdrowie i życie, doprowadził J. N. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 200 zł oraz dekodery (...), i anteną (...) o wartości 250 zł, a ponadto w bliżej nieustalonym dniu w tym samym okresie, używając wobec J. N. (1) przemocy polegającej na kilkukrotnym uderzeniu w twarz i groźby bezprawnej w celu zmuszenia J. N. (1) do określonego zachowania, zmusił go do wspólnego spożywania alkoholu oraz do przyjęcia pożyczki w kwocie 50 zł oraz w dniu 5.02.2016r. działając samodzielnie, używając wobec J. N. (1) groźby bezprawnej w celu zmuszenia pokrzywdzonego do określonego zachowania, zmusił go do zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...) z (...) S.A. i wydania mu otrzymanego na jej podstawie telefonu komórkowego marki (...), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa Podgórze w Krakowie z dnia 29.03.2005r., sygn. akt II K 253/05/P, za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk, art. 157 § 2 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk, którą odbywał w ramach kary łącznej 6 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Limanowej z dnia 6.02.2007r., sygn. akt II K 172/06, w okresie od 21.11.2006r. do 6.05.2013r., tj. przestępstwa z art. 282 kk, art. 158 § 1 kk i art. 191 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 12 kk i art. 64 § 2 kk i za to na mocy art. 282 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 64 § 2 skazany został na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2) w okresie pomiędzy 22.01.2016 a 24.01.2016 w Z., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z B. S., użył co najmniej dwukrotnie wobec J. N. (1) groźby bezprawnej

popelnienia przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu w celu wywarcia na niego wpływu jako na świadka, by nie powiadamiał organów ścigania o popelnionych na jego szkodę przestępstwach oraz w bliżej nieokreślonym dniu pomiędzy 6.02.2016r. a 10.02.2016r. w Z. użył wobec J. N. (1) groźby bezprawnej popelnienia przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu w celu wywarcia na niego wpływu jako na świadka, by wycofał złożone na Komisariacie(...)Policji w Z. zawiadomienie o popelnionych na jego szkodę przestępstwach, przy czym czynów tych dopuścił się w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobnością i stanowią one ciąg przestępstw popelnionych w ciągu 5 lat po odbyciu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa Podgórze w Krakowie z dnia 29.03.2005r., sygn. akt II K 253/05/P, za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk, art. 157 § 2 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk, którą odbywał w ramach kary łącznej 6 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Limanowej z dnia 6.02.2007r., sygn. akt II K 172/06, w okresie od 21.11.2006r. do 6.05.2013r., tj. przestępstw z art. 245 kk w zw. z art. 12 kk i art. 64 § 2 kk (pkt VI części wstępnej wyroku) i z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 2 kk (pkt VII części wstępnej wyroku) i za to na mocy art. 245 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazany został na jedną karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 kk wymierzono oskarżonemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 41a § 1 kk i art. 43 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonym J. N. (1) na okres 5 lat.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. N. kwotę 2.804,40 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelacje od wyroku wywiedli oskarżony i jego obrońca, którzy zaskarżyli orzeczenie w całości.

Obrońca zarzuciła wyrokowi:

1) obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na jego treść, a to:

- art. 7 kpk w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez nieobiektywną ocenę dowodów z zeznań pokrzywdzonego oraz świadków S. N., K. N., G. C., K. L., G. G. oraz A. F.;

- art. 4 kpk i art. 410 kpk przez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych które przemawiały na korzyść oskarżonego;

- art. 5 § 2 kpk przez uznanie oskarżonego za winnego, mimo niedających się usunąć wątpliwości w kwestii wyjazdu oraz rozpoznania oskarżonego;

- art. 424 § 1 kpk poprzez nienależyte uzasadnienie dlaczego sąd nie uwzględnił dowodów, które przemawiały na korzyść oskarżonego;

- art. 192 § 2 kpk poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie pokrzywdzonego w obecności biegłego psychologa w sytuacji, gdy J. N. (1) jest leczony odwykowo, a w przeszłości wielokrotnie pomawiał inne osoby usiłując szantażować je, by wymusić pieniądze na zakup alkoholu;

2) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuzasadnionym w świetle zgromadzonego materiału dowodowego ocenionego swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowo rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przyjęciu, iż oskarżony R. N. (1) dopuścił się przypisanych mu czynów.

W oparciu o podniesione zarzuty obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, alternatywnie domagając się uchylecia wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony w osobistej apelacji podniósł, że sprawa prowadzona była jednostronnie, a w całym procesie akcentowana była jego kryminalna przeszłość, napiętnowana przez sąd. Wskazywał, iż został skazany na podstawie pomówień i nieprawdziwych zeznań świadków. Wywodził, iż w okresie od 6.02.2016r. do 20.02.2016r. przebywał za granicą, a jego wizyta w salonie (...) w dniu 5.02.2016r. związana była z planowanym wyjazdem do Niemiec, a po powrocie do kraju w dniu 21.02.2016r. został aresztowany. Podkreślał, że pokrzywdzony jest niezrównoważony psychicznie, a jego relacje były wymyślone. Odnośnie wziętych przez sąd pod uwagę relacji A. F., wskazywał, że świadek zeznał, iż po raz pierwszy widzi oskarżonego. Kwestionował zeznania G. C., które miały zostać wymuszone. Zarzucał złamanie procedury w trakcie przesłuchań świadków. Oskarżony wskazywał też na sprzeczności w zeznaniach pokrzywdzonego i jego syna S. N., a także na konflikty pokrzywdzonego z oboma synami.

W oparciu o podniesione zarzuty oskarżony wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie, ewentualnie o ponowne rozpoznanie sprawy.

Apelacje okazały się skuteczne o tyle, że w wyniku ich wniesienia zaskarżony wyrok należało zmienić poprzez przyjęcie, iż czynu przypisanego w pkt 5 oskarżony R. N. (1) dopuścił się w okresie od 22.01.2016r. do 5.02.2016r., obniżenie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w pkt 6 do 1 roku i 6 miesięcy oraz wymierzenie kary łącznej w wysokości 3 lat pozbawienia wolności.

W pozostałym zakresie ustalenia sądu rejonowego nie były obarczone błędem. Podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a wszystkie dowody – w ich wzajemnym powiązaniu – ocenione zostały obiektywnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Wbrew podniesionym zarzutom sąd nie dopuścił się też obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku. W pisemnych motywach orzeczenia sąd zwięźle wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Niewątpliwie kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia miały relacje pokrzywdzonego J. N. (1). Uznając zeznania tego świadka za wiarygodne sąd nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 7 kpk.

Nietrafny był zarzut obrazy art. 192 § 2 kpk poprzez nieprzesłuchanie J. N. (1) w obecności psychologa. Przepis ten wprowadza jedynie możliwość, a nie obowiązek przesłuchania świadka z udziałem biegłego lekarza lub psychologa. Sam fakt leczenia odwykowego świadka nie uzasadniał powzięcia wątpliwości co do jego stanu psychicznego, rozwoju umysłowego, czy też zdolności postrzegania lub odtwarzania postrzeżeń, w sytuacji gdy jego zeznania co do zasadniczych kwestii były spójne i korelowały z innymi wiarygodnymi dowodami. Podkreślenia wymaga, że ani sąd, ani prokurator przesłuchujący tego świadka nie powzięli wątpliwości wskazanych w art. 192 § 2 kpk. Wypowiedzi procesowe świadka nie zawierały takich elementów, które uzasadniałyby potrzebę przesłuchania go w warunkach przewidzianych w tym przepisie.

J. N. (1) relacjonował wprawdzie zdarzenia z udziałem oskarżonych R. N. (1) i B. S. chaotycznie, ale w sposób pozwalający na odtworzenie ich rzeczywistego przebiegu i określenie roli jaką odegrał w nich R. N. (1). Brak było podstaw do uznania, że zdarzenia będące przedmiotem postępowania, zostały przez pokrzywdzonego wymyślone, jak twierdzi w apelacji oskarżony. J. N. (1) znał oskarżonego R. N. (1) jedynie z widzenia i nie miał jakichkolwiek powodów, aby fałszywie pomawiać go o popełnienie przestępstw na jego szkodę.

Relacje J. N. (1) co do najistotniejszych kwestii były stanowcze i konsekwentne w toku całego procesu. W swoich zeznaniach jednoznacznie wskazywał on na R. N. (1) jako na sprawcę bądź współsprawcę czynów polegających na doprowadzeniu go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i do określonego zachowania – poprzez groźby i przemoc – oraz na bezprawnym wpływaniu na jego zeznania w charakterze świadka.

Rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonego dotyczyły jedynie chronologii poszczególnych zdarzeń. Okoliczność tę sąd rejonowy miał w polu widzenia i należyście ją ocenił, wskazując, iż nie może ona mieć decydującego znaczenia dla oceny wiarygodności świadka, a co za tym idzie wartości dowodowej jego depozycji. Zdarzenie było rozciągnięte w czasie i wywołało dużą traumę u pokrzywdzonego, co niewątpliwie mogło wpłynąć na określenie przez niego poszczególnych zachowań oskarżonego w niewłaściwej kolejności.

Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że był bity przez R. N. (1) i B. S. zarówno w swoim mieszkaniu, jak i w mieszkaniu M. P.. W obu mieszkaniach kierowane były też wobec niego groźby. Działania oskarżonych nakierowane były z jednej strony na zmuszenie pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i do określonego zachowania, z drugiej natomiast – na wywarcie na niego wpływu jako na świadka.

Relacje pokrzywdzonego nie były jedynymi dowodami w sprawie – znalazły one w innych dowodach, a w szczególności w informacji Szpitala Miejskiego w Z. z dnia 6.02.2016r. (k. 18), umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 5.02.2016 wraz z dokumentacją (k. 277-288), protokole okazania (k. 26-27, k. 30), zapisie z monitoringu (k. 402-411), a także w zeznaniach świadków S. N. (k. 31), K. N. (k. 399), A. F. (k. 310, k. 722-723), R. F. (1) (k. 417-419, k. 723) i G. C. (k. 70-72).

Z karty informacyjnej izby przyjęć Szpitala Miejskiego w Z. z dnia 6.02.2016r. wynika, iż na skutek pobicia sprzed 4 dni J. N. (1) doznał stłuczenia okolicy oczodołu prawego. Zatem rodzaj i umiejscowienie obrażeń stwierdzonych u pokrzywdzonego odpowiada opisanemu przez niego sposobowi działania napastników, którzy zadawali mu uderzenia w twarz. Brak było przy tym podstaw do uznania, iż obrażenia te powstały w innych okolicznościach, niż podane przez pokrzywdzonego.

W trakcie okazania wizerunku przeprowadzonego w dniu 11.03.2016r. pokrzywdzony jednoznacznie rozpoznał R. N. (1) (pseudonim (...)) jako osobę, która go biła i wymusiła „haracz”. Pokrzywdzony identyfikował oskarżonego R. N. (1) jako sprawcę bardziej agresywnego, wskazywał też, że właśnie z nim był w salonie (...) w Z..

Relacja pokrzywdzonego co do wspólnego pobytu z R. N. (2) w salonie (...) została potwierdzona zapisem monitoringu, na którym widać obu mężczyzn. Nie sposób zakładać, iż pokrzywdzony znalazł się – w towarzystwie oskarżonego - w salonie przypadkowo i dobrowolnie podpisał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Z zeznań pracownika salonu R. F. (1) wynika, iż pokrzywdzonemu towarzyszył młody mężczyzna, odpowiadający rysopisowi oskarżonego, który w trakcie podpisywania umowy stał obok. Gdyby wersja oskarżonego zakładająca, że do salonu (...) przyjechał wyłącznie po to, żeby uruchomić aplikację w swoim telefonie, była prawdziwa, to nie miałby on powodu, aby asystować pokrzywdzonemu w trakcie dokonywanej przez niego transakcji.

Syn pokrzywdzonego S. N., który był obecny w czasie pobytu B. S. i R. N. (1) w mieszkaniu, potwierdził, że obaj mężczyźni bili ojca i żądali zwrotu 850 zł. Od ojca dowiedział się też, że innym razem sprawcy zabrali z mieszkania antenę i tuner, natomiast R. N. (1) zmusił go do „wzięcia” telefonu z (...) (k.31). Świadek rozpoznał R. N. (1) jako jednego z napastników (k.28-29). Nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności mogące wskazywać, że świadek w swoich relacjach nie mówił prawdy, słusznie więc sąd rejonowy jego zeznania obdarzył walorem wiarygodności.

Drugi syn pokrzywdzonego K. N. nie był wprawdzie bezpośrednim świadkiem zachowań oskarżonych, jednak potwierdził, iż dowiedział się od ojca, że (...) i (...) S. go pobili (k.398).

Wobec niemożności doręczenia wezwań na rozprawę świadkom S. N. i K. N. sąd był uprawniony do odczytania ich zeznań z postępowania przygotowawczego w trybie art. 391 § 1 kpk (k. 873).

Przedstawiona przez pokrzywdzonego wersja zdarzeń znalazła częściowe potwierdzenie w relacji A. F., który zeznał, że J. N. (1) wraz z dwoma mężczyznami przyszedł do jego ojca R. F. (2), aby odzyskać dług w wysokości 100 zł, a nadto pożyczyć 100 zł. Co ważne, świadek zapamiętał, że pokrzywdzony był podenerwowany i powiedział, że musi oddać pieniądze, bo zaraz będzie miał „wjazd na chatę” (k. 722-723). Spostrzeżenia tego świadka jednoznacznie wskazują na to, że pokrzywdzony czuł się zagrożony i usiłował zdobyć pieniądze, aby „zapłacić” oskarżonym. Wprawdzie na

rozprawie świadek rozpoznał jedynie oskarżonego B. S., jednak w świetle zeznań pokrzywdzonego nie może ulegać wątpliwości, że drugim mężczyzną był oskarżony R. N. (1).

Opisany przez pokrzywdzonego przebieg zdarzeń został też potwierdzony w relacjach G. C. z postępowania przygotowawczego. Przesłuchany w śledztwie w dniu 18.03.2016r. świadek ten zeznał m.in. „Nie wiem jak to się stało, ale nagle (...) i (...) zaczęli bić J. N. (2). Chcieli od niego jakieś pieniądze”, „J. N. (1) miał im oddać jakiś dług”, „Raz też byłem świadkiem jak do J. N. (1) przyszedł (...) i zabrał antenę i odtwarzacz do anteny od J. N. (2)” (k. 70-71). W toku rozprawy (k. 765-766) G. C. nie podtrzymał wprawdzie zeznań ze śledztwa, podnosząc, że w trakcie przesłuchania był pod wpływem alkoholu i zeznania zostały wymuszone, jednak sąd rejonowy – przesłuchując funkcjonariusza Policji S. K. – dokonał procesowej weryfikacji tego oświadczenia i przekonująco uzasadnił, dlaczego dał wiarę pierwotnym zeznaniom świadka, a odmówił wiarygodności jego relacjom z rozprawy (k. 1024). Wobec treści zeznań S. K. (k. 793-794) brak było podstaw do uznania, że przesłuchanie G. C. w postępowaniu przygotowawczym odbyło się z naruszeniem swobody wypowiedzi świadka.

Niepocholebne opinie niektórych świadków o pokrzywdzonym (zeznania G. G. – k. 723-724), a także konflikty jakie miał on ze swoimi synami, nie mogą w zasadniczy sposób wpływać na ocenę wiarygodności jego zeznań. Fakt, iż pokrzywdzony nadużywał alkoholu i był konfliktowy, nie dowodzi przecież, że składając zeznania mówił nieprawdę.

Skoro zatem zeznania pokrzywdzonego – co do zasady – w kluczowych elementach były stanowcze i konsekwentne oraz znalazły potwierdzenie w innych dowodach, to sąd rejonowy słusznie uznał je za wiarogodne. Odwołanie przez pokrzywdzonego pierwszych zeznań w dniu 10.02.2016r. nie może dziwić w sytuacji gdy oskarżeni grozili mu kolejnymi pobiciami.

Odnosząc się do dołączonego do apelacji oskarżonego pisma biura (...) (k.1090), stwierdzić należy, że zawarta w nim informacja dowodzi jedynie tego, że w dniu 20.02.2016r. oskarżony R. N. (1) odbył podróż na trasie K.-K.. Informacja ta w żaden sposób nie podważa ustaleń sądu, nie wskazuje bowiem kiedy oskarżony wyjechał z kraju i jak długo przebywał za granicą.

Podsumowując, stwierdzić należy, że właściwie zgromadzony i oceniony przez sąd rejonowy materiał dowodowy dawał podstawy do przypisania oskarżonemu R. N. (1) sprawstwa i winy w zakresie czynów opisanych w pkt 5 i 6 wyroku. Argumenty podniesione w obu apelacjach nie pozwalały na skuteczne podważenie ustaleń sądu pierwszej instancji. Kwalifikacja prawna czynów przypisanych oskarżonemu jako przestępstw z art. 282 kk, art. 158 § 1 kk i art. 191 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 12 kk i art. 64 § 2 kk (pkt 5 wyroku) oraz ciągu przestępstw z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 245 kk w zw. z art. 12 kk i art. 64 § 1 kk (pkt 6 wyroku) – nie budzi zastrzeżeń.

Sąd okręgowy skorygował jedynie rozstrzygnięcie z pkt 5 wyroku, ustalając, iż czynu przypisanego w tym punkcie oskarżony R. N. (1) dopuścił się w okresie od 22.01.2016r. do 5.02.2016r. albowiem z materiału dowodowego nie wynika, aby po 5.02.2016r. oskarżony stosował wobec pokrzywdzonego przemoc i groźby bezprawne w celu doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem bądź zmuszenia go do określonego zachowania. Po tym dniu miała miejsce jedynie groźba bezprawna w celu wywarcia wpływu na świadka, który to czyn został przypisany oskarżonemu w pkt 6 wyroku.

Kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona za czyn przypisany oskarżonemu w pkt 5 wyroku jest adekwatna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości – zasługuje zatem na akceptację. Sąd okręgowy obniżył karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu za ciąg przestępstw z art. 245 kk do 1 roku i 6 miesięcy, uznając, iż kara w takim wymiarze będzie współmierna do winy i społecznej szkodliwości czynów. Konsekwencją powyższego było uchylene rozstrzygnięcia zawartego w pkt 7 wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności. Kształtując wymiar kary łącznej w takiej wysokości sąd okręgowy miał na uwadze bliski związek przedmiotowo-podmiotowy i czasowy zachodzący pomiędzy przypisanymi oskarżonemu przestępstwami.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.